

GLEDALIŠČE CELJE 夹

Johnna Adams
**GORAZDOV
VOZEL**

70. SEZONA

**SEZONA 2020/21
WWW.SLG-CE.SI**

**Slovensko ljudsko
gledališče Celje**

upravnica
MAG. TINA KOSI

svetovalec upravnice
DR. BORUT SMREKAR

dramaturginji
TATJANA DOMA
ALJA PREDAN

lektor
JOŽE VOLK

tehnični vodja
MIHA PEPERKO

vodja programa
JERNEJA VOLFAND

telefon
+386 (0)3 4264 214

telefaks
+386 (0)3 4264 206

e-naslov
jerneja.volfand@slg-ce.si

vodja marketinga
in odnosov z javnostmi
MAG. BARBARA PETROVIČ

telefon
+386 (0)3 4264 205
+386 (0)51 651 821

e-naslov
barbara.petrovic@slg-ce.si

koordinatorka in organizatorka
kulturnega programa
URŠKA VOUK

telefon
+386 (0)31 670 957

e-naslov
urska.vouk@slg-ce.si

blagajna

informatorka-organizatorka
URŠKA ZIMŠEK

strokovna
administrativna delavka
JERICA VITEZ

telefon
+386 (0)3 4264 208

e-naslov
blagajna@slg-ce.si

Blagajna je odprta
vsak delavnik od 9.00 do 12.00
in od 15.00 do 18.00 ter
uro pred začetkom predstav.

tajništvo

vodja uprave
LEA TOMAN

telefon
+386 (0)3 4264 202

telefaks
+386 (0)3 4264 220

centrala
+386 (0)3 4264 200

e-naslov
tajnistvo@slg-ce.si

Ustanovitelj gledališča
je Mestna občina Celje.

Program finančno omogoča
Ministrstvo za kulturo
Republike Slovenije.

svet Gledališča Celje
BRIGITA ČOKL
(namestnica predsednice)
ANITA OVČAR
DUŠANKA SAFRAN (predsednica)
JOŽE VOLK

strokovni svet Gledališča Celje
MATIJA GOLNER
DENIS KRESNIK
URBAN KUNTARIČ
MOJCA MAJCEN
SIMON MLAKAR (predsednik)
DR. ANTON ŠEPETAVC
(namestnik predsednika)

www.slg-ce.si

Gledališče Celje

sezona 2020/21

Zasedba	4
Tina Kosi Samomor je stalen odgovor na začasne probleme	10
Nagrade	26
Upokojitev	40
In memoriam	54
Pripravljamo	70
Zasedba in vsebina predstave v angleščini	72

Johnna Adams GORAZDOV VOZEL

Gidion's Knot

drama

prva slovenska uprizoritev

interni premieri

22. decembra 2020 in 22. januarja 2021

prevajalka
TINA MAHKOTA

režiserka
AJDA VALCL

dramaturginja
TINA KOSI

scenografka
URŠA VIDIC

kostumografka
URŠA RECER

lektor
JOŽE VOLK

oblikovalci svetlobe
AJDA VALCL
URŠA VIDIC
DENIS KRESNIK

igrajo

Jasna
BARBARA MEDVEŠČEK/
LUČKA POČKAJ

Karin
MANCA OGOREVC/
TANJA POTOČNIK

vodja predstave
ZVEZDANA KROFLIČ ŠTRAKL

šepetalka
BREDA DEKLEVA

lučni mojster
DENIS KRESNIK

tonski mojster
DRAGO RADAKOVIČ

rekviziter
ROMAN GRDINA

dežurni tehnike
DAVID VITEZ

oblikovalki maske
MARJANA SUMRAK
ANDREJA VESELAK PAVLIČ

garderoberki
MELITA TROJAR
MOJCA PANIČ

odrski mojster
GREGOR PRAH

pomočnik tehničnega vodja
RAJNHOLD JELEN

tehnični vodja
MIHA PEPERKO

Tanja Potočnik, Lučka Počkaj

6

GLEDALIŠČE CELJE

7

GORAZDOV VOZEL

Manca Ogorevc

Manca Ogorevc, Barbara Medvešček

Samomor je stalen odgovor na začasne probleme

Tina Kosi

Gledališče se ukvarja z zelo različnimi temami. Zadnja leta v Gledališču Celje v eni od predstav, uvrščenih na naš repertoar, govorimo o perečih problematikah človeštva danes. Predstava *Oče* je govorila o demenci, predstava *Večni otrok* o problematiki oseb z motnjo v duševnem in telesnem razvoju, *Gorazdov voz* pa odpira boleče vprašanje samomora med mladimi.

Raziskave po svetu ocenjujejo, da bo v letu 2020 naredilo samomor okoli 15 milijonov ljudi (raziskave so bile delane pred epidemijo COVID-19), vsaj desetkrat toliko ljudi pa bo samomor poskušalo storiti.

V Sloveniji je bilo dolga leta povprečje okoli 600 samomorov na leto, od tega okoli 20 med mladimi. Zadnja leta je število samomorov tako po svetu kot pri nas upadlo. V Sloveniji smo zadnja leta beležili okoli 400 samomorov letno, od tega okoli 15 med mladimi. Ne vemo, kaj se bo, glede na bistveno spremenjen način življenja, dogajalo v prihodnje.

Samomor je drugi najpogostejši vzrok smrti med mladimi v starostni skupini od 15 do 29 let. Deset odstotkov tistih, ki so poskušali narediti samomor, ga kasneje res naredi. V Sloveniji je med letoma 2006 in 2017 naredilo samomor 92 otrok in mladostnikov. Med njimi je štirikrat več fantov.

Včasih v osnovnih šolah pri nas sploh ni bilo samomorov, sedaj pa se zgodi približno eden na leto.

30 odstotkov fantov in 45 odstotkov deklet je o samomoru že razmišljalo, 7 odstotkov fantov in 13 odstotkov deklet ga je poskušalo narediti. Najmlajši samomorilec v Sloveniji je imel 10 let. Lani sta naredila samomor dva otroka v starostni skupini od 10 do 14 let.

Med mlade štejemo tiste v starostni skupini od 11 do 22 let, v tem času se mladostnik sooča s spremembami na telesni, intelektualni,

V drami se kaže popolna nemoč odraslih, da bi zaščitili svoje odraščajoče otroke.

čustveni in socialni ravni. Raziskave so pokazale, da je za mladostnika izjemno pomembno, da vzpostavi dober stik z vrstniki.

Občasno pojavljanje samomorilnih misli pri mladostnikih ni neobičajno, nevarno pa je, ko te misli predstavljajo edini način, kako se rešiti iz krize in negativnih občutij. Dodatno težava je v tem, da se mladi za samomor odločijo veliko bolj impulzivno kot odrasli, včasih ga tudi romantizirajo kot pobeg pred bolečo in težavno eksistenco. Veliko jih ne prejema nobene posebne pomoči, saj sami ne znajo presoditi, da jo potrebujejo. Okolice pa morda tega ne zazna ali predpisuje spremenjeno obnašanje puberteti.

Tanja Potočnik

Tveganja za samomor delimo v tri sklope dejavnikov:

Individualni dejavniki: to so duševne motnje (motnje razpoloženja, depresija, motnje hranjenja, psihotične in osebnostne motnje), slaba samopodoba, zloraba drog in alkohola, spolna usmerjenost (statistično gledano je verjetnost za samomor pri homoseksualnih osebah štiri- do šestkrat večja kot pri heteroseksualnih), načini, kako se posameznik spopada z negativnimi situacijami v življenju, in sposobnost reševanja problemov.

Družinski dejavniki: duševne motnje pri starših, zgodovina samomorilnega vedenja v družini, nasilje in zlorabe vseh vrst, konfliktni odnosi, motnje v komunikaciji, skrajno nizka ali previsoka pričakovanja staršev, ločitev ali izguba enega od staršev.

Dejavniki okolja: eden najpomembnejših dejavnikov okolja je odnos z vrstniki (prepiri z vrstniki, osamljenost, ustrahovanje ...). Pomembni dejavniki okolja so še šola (šolski neuspeh, pričakovanja staršev, disciplina), internet in mediji.

Pri mladih se pojavi večje tveganje za samomor, kadar so prisotni pomanjkanje močnih družinskih vezi, razbite družine, prevelik pritisk pubertete, nezmožnost govorjenja o težavah, konec ljubezenske zveze,

občutek depresije ... Po navadi so mladostniki starejši od petnajst let. Velikokrat so to nadpovprečno inteligentni ljudje, pogosto nagnjeni k perfekcionizmu, ki nosijo v sebi občutek, da jih nihče ne razume

Medvrstniško trpinčenje, bolj znano kot bullying, je treba prepoznati.

in ne mara. Glavni razlog za samomor med mladimi je depresija, torej vidna in vztrajna izguba zadovoljstva in zanimanja za običajne aktivnosti in opravke. Znaki se kažejo kot opazne spremembe pri hranjenju in spanju, odmik od prijateljev in družine, dolgočasje, pešanje v šoli, nasilje in uporniško vedenje, pobegi, uporaba droge in alkohola, zanemarjanje svoje zunanosti, težave s koncentracijo, sprememba značajskih potez, razdajanje osebnih stvari. Če opazimo znake, moramo nujno poiskati ustrezno strokovno pomoč.

Ameriška dramatičarka Johnna Adams je študirala igro na gledališki šoli univerze DePaul, nato se je vpisala na študij dramskega pisanja na Hunter Collegeu. Sprva se je lotila pisanja dramskih tekstov, ker je želela napisati dobre ženske vloge zase. Postopoma je ugotovila, da takrat, ko piše, igra vse vloge in da dojema pisanje širše kot igranje ene same vloge. Do sedaj je napisala več kot dvajset dramskih del,

Lučka Počkaj, Tanja Potočnik

14

GLEDALIŠČE CELJE

Manca Ogorevc, Barbara Medvešček

15

GORAZDOV VOZEL

za dramo *Gorazdov voz* je prejela Steinberg/American Theatre Critics Association Citation leta 2013, prav tako je dobitnica nagrade Princess Grace leta 2012. Drama

Fantje so pogosto izpostavljeni žalitvam v zvezi s homoseksualnostjo.

Gorazdov voz je bila objavljena v reviji American Theatre Magazine. Premiero je doživela leta 2012 na Contemporary American Theatre Festivalu v Shepherdstownu. Od takrat so jo v ZDA uprizorili že več kot štiridesetkrat.

Johnna Adams v nekem intervjuju pravi, da je dramo o žalovanju in krivdi napisala po tragičnem dogodku na srednji šoli Columbine, kjer sta 20. aprila 1999 dva dijaka ustrelila dvanajst drugih dijakov in enega profesorja ter ranila številne druge. Sama sta nato storila samomor.

Igra *Gorazdov voz* z originalnim naslovom *Gidion's Knot* se že v naslovu navezuje na znameniti gordijski voz, torej na zapleteno in težko rešljivo situacijo. Drama se odvija na govorilni uri, kamor pride mati učenca, ki je pred nekaj dnevi dobil ukor pred izključitvijo. Učiteljica matere ni pričakovala, saj je njen dvanajstletni sin storil samomor, za kar so pravkar izvedeli na šoli, in je bila prepričana, da govorilna ura odpade. Ne glede na težke

in tragične okoliščine pa se Gorazdova mama pojavi na dogovorjenem sestanku. Govorilna ura je poskus iskanja krivca in razčiščevanja okoliščin, ki so Gorazda privedle do samomora. V igri, polni bolečih preobratov, se razkriva, kako sistem ne funkcionira in kako nihče ni opazil opozorilnih znakov, da je z dvanajstletnim Gorazdom nekaj narobe. Obe ženski, ki bi morali skrbeti za Gorazda, se morata spopasti s svojimi predstavami in soočiti s predsodki ene do druge. Kot se navadno dogaja, je mati prepričana, da sta za vse krivi učiteljica in šola, medtem ko je učiteljica prepričana, da je za vse skupaj kriva mati in težave v družini. Dve intelektualki, prepričani vsaka v svoj prav, druga drugo soočata z argumenti, si postavljata vprašanja in sta si v resnici veliko bolj podobni, kot sta si kadarkoli pripravljeni priznati. V drami se kaže popolna nemoč odraslih, da bi zaščitili svoje odraščajoče otroke.

Gorazd je otrok zelo zaposlene samohranilke, na šoli je nov, sooča se s težavami odraščanja, iskanja spolne identitete, odnosa z vrstniki, očetove smrti ... V šoli doživlja socialno izolacijo, z vrstniki se ne razume. Postavlja se vprašanje, ali je on tisti, ki je trpinčil druge otroke, ali je žrtev in so ga trpinčili drugi. Medvrstniško trpinčenje, bolj znano kot bullying, je treba prepoznati. To so dejanja, ki so namerno povzročena in se ponavljajo, med nasilnežem in žrtvijo

Manca Ogorevc

Tanja Potočnik, Lučka Počkaj

je neravnovesje moči (fizične ali psihične). Najpogosteje je spregledano predvsem odnosno nasilje in socialna izključenost. Ob fizičnem in verbalnem nasilju je zelo prisotno tudi indirektno nasilje, kot je npr. razširjanje govoric, neresničnih zgodb, laži in spletno nasilje, pri katerem se neresnične informacije širijo na družbenih omrežjih z namenom, da se nekoga prizadene, osmeši ali poniža. Fantje so pogosto izpostavljeni žalitvam v zvezi s homoseksualnostjo. Raziskave v Sloveniji so pokazale, da je bilo 18 odstotkov učencev od 6. do 8. razreda žrtev spletnega nasilja vsaj enkrat. (Ker je raziskava iz leta 2005, so morda danes številke drugačne.)

Za najbližje, tiste, ki po samomoru ostanejo, je najtežje. Kako si osmisлити življenje po samomoru otroka? Starši iščejo odgovore na svoja vprašanja in razloge za takšno dejanje. Bega jih, ker niso imeli niti priložnosti slovesa. Dramska oseba (mati Karin) je izobražena, intelektualka in zelo predana delu. Je liberalna oseba in je opazila, da sin ni enak kot vrstniki, a ga verjetno ni želela ukalupljati. Ob tem ni opazila, da se z njim nekaj dogaja in da ji ni mogel zaupati svojih težav. Za starša se je izjemno težko spopasti z vprašanjem, ali je bil dovolj dober starš po tragičnem dogodku. Način spopadanja s samomorum otroka je različen, občutek krivde pa isti. Za starše je izjemno

obremenjujoče in hudo tudi obsojanje okolice, ki jih stigmatizira in obsoja, vsi okoli njih nekaj šepetajo, sami pa se sprašujejo, kje so kot straši odpovedali. Samomor otroka povzroča pri njih resne travme in jih

Način spopadanja s samomorum otroka je različen, občutek krivde pa isti.

postavlja v večji riziko psihološke morbidnosti in psihičnih zdravstvenih tveganj kot drugi vzroki smrti pri otroku.

Učiteljica Jasna je predstavnica okolja, torej šolskega sistema. Ko je Gorazd napisal dva spisa, ki sta bila po svoji vsebini zelo problematična, polna nasilja in opisov zlorabe, ni pravilno odreagirala, ni ga poklicala na pogovor, ni govorila z mamo. Morda ni prepoznala resnosti situacije, saj poučuje le dve leti, morda ja bila preobremenjena s svojimi težavami.

Ključni osebi Gorazdovega življenja nista prepoznali kritičnosti situacije. V drami sta obe postavljeni pred vprašanja krivde, odgovornosti, nepravilnih reakcij ...

Johnna Adams pravi, da se je želela v drami dotakniti naslednjih tem: kako ravnati z drugimi, s svobodo govora, z nadzorom in kontrolo družbe in okolja nad otroki. V tej dinamični in boleči igri ji je to nedvomno uspelo in nas

prisililo k razmišljanju o nas samih, naših odnosih, naših predsodkih in skrbi za druge. Drama *Gorazdov voz* je besedilo, ki se nas globoko dotakne in nas prisili, da si ne zatiskamo oči pred težavami.

Literatura in viri

Tančič, Alenka; Poštuvan, Vita; Roškar, Saška (ur.): *Spregovorimo o samomoru med mladimi*, Institut za varovanje zdravja RS, 2009.

Hafen, Brent Q.; Frandsen, Kathryn J.: *Youth Suicide, Depression and Loneliness*. Cordillera Press, INC, Publishers in the Rockies, ZDA, 1986.

Pečjak, Sonja: *Medvrstniško nasilje v šoli*. Filozofska fakulteta, Univerza v Ljubljani, oddelek za psihologijo, Ljubljana, 2014.

Hawton, Keith and Rodham, Karen with Evans, Emma: *By their Own Young Hand*. Jessica Kingsley Publishers, London, UK in Philadelphia, USA, 2006.

Parents' Experiences of Suicide-Bereavement: *A Qualitative Study at 6 and 12 Months after Loss*. International Journal of Environmental Research and Public Health, Australia, 2018.

Roškar, Saška; Berlot, Lina; Malovrh, Jana; Jurjevič, Sanja; Podlesek, Anja: *Writing About Suicide in Graduation Exam Essays in Slovenia*. <https://www.tandfonline.com/loi/udst20>.

<https://dcmetrotheaterarts.com/2014/07/30/playwrights-playground-gidions-knot-playwright-johnna-adams-speaks-process-discipline-inspiration-playwriting-paranoia/>

<https://www.youtube.com/watch?v=SVTh-koDMoY&feature=youtu.be>

<https://www.irssv.si/index.php/demografija-4/2013-01-11-18-12-52/stevilo-samomorov-med-otroki-in-mladostniki-glede-na-starost-in-spol>

Manca Ogorevc

Tanja Potočnik, Lučka Počkaj

Lučka Počkaj

Manca Ogorevc, Barbara Medvešček

24

GLEDALIŠČE CELJE

25

GORAZDOV VOZEL

NAGRADE

PETER BOŠTJANČIČ
Borštnikov prstan 2020

Peter Boštjančič je svojo poklicno pot začel v Gledališču Celje. Član našega ansambla je postal po končanem študiju dramske igre leta 1978. S kratko vmesno prekinitvijo mu je ostal zvest vse do leta 1995. Domala polovico svoje profesionalne poti je prehodil na naših odskih deskah, odigral vrsto izjemnih vlog od Hamleta do Shylocka, od Matička do Friderika II. Zelo smo ponosni, da se je v letošnjem letu le pridružil poklicni družini vrhunskih igralk in igralcev, ki se ponašajo z najvišjim priznanjem za igralske dosežke, Borštnikovim prstanom, in mu ob tem iskreno čestitamo!

— Gledališče Celje

Utemeljitev nagrade

»Zato sem v gledališču že od vedno po malem outsider, vlekel sem poteze, ki jih mnogi niso hoteli razumeti, in res je, da sem jih ravno zaradi tega nešteto krat dobil po glavi.« Te besede je dramski igralec Peter Boštjančič zapisal v knjižici o svojem igralskem delu, izdani pred dobrimi petnajstim leti,¹ in zagotovo bi jih ponovil tudi danes, ko prejema največjo nagrado za igralsko ustvarjanje, Borštnikov prstan.

Biti zunaj sistema je bilo njegovo stalno ustvarjalno vodilo, prav tako kot prepričanje, da je »biti igralec [...] najboljša samotna stvar na svetu«,² vendar je oboje hočeš nočeš treba razumeti kot paradoks, saj sam po drugi strani nenehno poudarja, da ni igre brez soigre in predvsem ne brez gledalca, ki je igralčev »zadnji sodnik«.³

Podobnih ustvarjalnih paradoksov je v igralskem opusu Petra Boštjančiča še veliko. Svojo gledališko pot je začel v igralski šoli Jožeta Zupana, delujoči v okviru amaterskega gledališča Slava Klavora, a se po končani gimnaziji ni takoj odločil za študij dramske igre, temveč je vpisal primerjalno književnost na ljubljanski Filozofski fakulteti.

1 V delavnico sem tvojo zrl – Peter Boštjančič. Ur. Amelia Kraigher. Maribor: Drama SNG Maribor, 2004, str. 16–17.

2 Ibid., str. 27.

3 Ibid., str. 44.

Literatura, predvsem ruska klasika, ostaja njegova velika ljubezen, zato morda ni nenavadno, da se Dušana Pirjevca, profesorja na primerjalni, spomni veliko raje kakor mentorjev na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo, kamor se je vpisal leta 1972.

Študij dramske igre je zaključil leta 1976 z vlogo jeznega mladeniča in upornika brez razloga Cliffa Lewisa v Osbornovi igri *Ozri se v gnevu*, ki ga je najbrž zaznamovala za vse življenje. Kritiki njegovih kasnejših vlog so namreč pogosto opozarjali prav na Boštjančičevo »poudarjeno jezo mladeništvu« (Mirko Topalović)⁴ pa na njegovo »notranjo mladeniško razrvanost« (Tom Wingfield),⁵ »eksplozivnost v nepotešenem hrepenenju« (Roman)⁶ in podobno.

Druga vloga, ki ga je že iz študijskih časov brez prestanka spremljala, je Hamlet. Igral ga je kot študent na akademiji in zanj prejel študentsko Prešernovo nagrado in odigral ga je ponovno čez pet let v sezoni 1980/81 v Slovenskem ljudskem gledališču Celje ter zanj prejel nagrado za mladega igralca na Borštnikovem srečanju. Kritik Andrej Inkret je posvetil tej vlogi praktično celotno kritiko uprizoritve in pri tem natančno opredelil ne samo Boštjančičev dramski lik, temveč tudi njegov igralski karakter in nemara vso nadaljnjo igralsko pot: »Tako hodi zamišljen iz prizora v prizor – zdaj popadljiv kot pes, grozeč, na videz nevaren, zdaj

poln ciničnega posmeha, zdaj spet razklan z obupom in grozo – vseskoz pa samotni, do kraja sam.«⁷

Zamišljenost, popadljivost, nevarnost, posmehljivost, razklanost in samotnost – to so zagotovo ustrezna poimenovanja Boštjančičeve *hamletovske* igre zlasti v njegovem prvem obdobju, ko se je ob začetku leta 1977 redno zaposlil v celjskem gledališču. Tam je kmalu postal nosilec repertoarja s celo paleto pomembnih nastopov. Tako je bil sodnik Hathorne v Millerjevih *Salemskih čarovnicah*, Mirko Topalović v Kovačevičevi komediji *Maratonci tečejo častni krog* (oboje 1976/77), Krsman Vučetić v Novkovičevem *Kamnu za pod glavo* (1978/79), Jurij v Lužanovem *Rdečem mlinu* (1979/80), Branko Mitić v Jovanovičevi *Prevzgoji srca* (*Karamazovih*, 1980/81), Evto v Stefanovskega *Letu na mestu* (1982/83), Ruy Blas v istoimenski Hugojevi tragediji, Škof Tomaž Hren v istoimenski Poniževski dramati (oboje 1983/84), Aleksej pl. Gornik v Cankarjevi komediji *Za narodov blagor* (1984/85), Hudabivški Primož v Lainščkovih *Samorastnežih* (1985/86), Orsino v Shakespearovi komediji *Kar hočete* (1986/87),

4 Lojze Smasek, Zanikanje najsvetejšega. Večer, 31. 5. 1977.

5 Jernej Novak, Lepa in premišljena uprizoritev »Steklene menažerije«. Dnevnik, 29. 3. 1988.

6 Jernej Novak, Travmatična slovenska igra. Dnevnik, 6. 10. 1989.

7 Andrej Inkret, Hamlet. Teleks, 14. 5. 1981.

Deeley v Pinterjevih *Starih časih*, Tom Wingfield v Williamsovi *Stekleni menažeriji* (oboje 1987/88), Jazon v Zajčevi *Medeji*, Leonardo v Lorcovi *Krvavi svatbi* (oboje 1988/89), Roman v Kodričevi igri *Vida vidim* in Edmond v istoimenski Mametovi igri (oboje 1989/90).

V svojem drugem celjskem obdobju (med letoma 1992 in 1996), po krajši mariborski epizodi, je bil Boštjančič Karl Moor v Schillerjevih *Razbojnikih*, Aron Salobir v Novačanovem *Hermanu Celjskem* (oboje 1992/93), Matiček v Linhartovi komediji *Ta veseli dan ali Matiček se ženi* (1993/94), Shylock v Shakespearovem *Beneškem trgovcu* in Friderik II. v Župančičevi *Veroniki Deseniški* (oboje 1994/95). Vlog v Boštjančičevem igralskem življenju se je nabralo več kakor sto in težko – pa tudi nesmiselno – bi bilo naštetih prav vse, med njimi nikakor niso samo nosilne ali velike, temveč prav tako manjše, epizodne vloge in tudi vloge v otroških predstavah.

Bolj pomembna se zdi njihova vsebina. Spomnimo se na samo nekaj najznačilnejših kritičkih oznak Boštjančičeve igre iz tistega in nekoliko kasnejšega časa: »brez pretiranih zunanjih poudarkov v sebi trden in zanesljiv človek moči in oblasti« (Škof Tomaž Hren),⁸ ki ostaja »vseskozi v živi prezenci«, »predvsem pa je vse od igrivega začetka [...] do bolečega končnega poraza hkrati igralec in ujetnik svoje usode« (Deeley),⁹

odlikuje ga »suverena, nemalokrat kar pretirano samozavestna drža, a hkrati nenehno čudenje«, je »krotilec lastnega, nekoč najbrž bistveno bolj iskrivega temperamenta, vendar zdaj [...] očitno že popolnoma načetega« (Jerry),¹⁰ v njegovi vlogi je čutiti »gnevni jok, ki ga nihče ne sliši in ga skriva celo pred seboj« (Astrov),¹¹ pa »dihotomijo jug–sever v njegovi igralski naturi« (Angelo)¹² ali »ritualno fizičnost in presunljivo preprostost« (Kadmos).¹³

Iz povedanega lahko izluščimo še drugačno zaporedje imen za Boštjančičevo igro: odsotnost zunanjih poudarkov, živa prezenca, dvojnost med igro in usodo, čudenje, kroteenje iskrivega temperamenta, gnev in jok, dihotomija jug–sever, ritualna fizičnost in presunljiva preprostost... V tem zaporedju se brez dvoma skriva druga plat Boštjančičevega igralskega paradoksa, ki izhaja iz njegovega skrajno resnega, domala ontološkega razumevanja igre kot

8 France Vurnik, Drama o škofu Hrenu. Dnevnik, 4. 10. 1983.

9 Jernej Novak, Iz molka v molk. Dnevnik, 30. 10. 1987.

10 Vasja Predan, Sled odrskih senc. Gledališki dnevnik. Ljubljana: Knjižna zadruga, 1999, str. 65.

11 Blaž Lukan, Zbrano branje Čehova. Delo, 13. 10. 1997.

12 Blaž Lukan, V mejah psihologije. Delo, 26. 3. 1998.

13 Blaž Lukan, Formalizacija okrutnega sveta. Delo, 19. 10. 1998.

Ivan Cankar ZA NARODOV BLAGOR, r. Vinko Möderndorfer, 1984/85
Iztok Valič, Drago Kastelic, Jože Pristov, Janez Bermež,
Peter Boštjančič kot Aleksej pl. Gornik, Matjaž Arsenjuk

umetniškega ustvarjanja – najprej pa trdega dela: »Nimam se za umetnika, ampak za delavca,«¹⁴ je nekoč izjavil, a – dodajmo – delavca, ki se nenehno zaveda bivanjske teže, profesionalne resnosti in etične odgovornosti igre, ki jo praviloma spremljajo nezadovoljnost, dvom, strah in vztrajno iskanje smisla. »Kot da mi gre za življenje ali smrt,« je njegov slikovit, ultimativen komentar lastnega spopadanja z vlogo.¹⁵

Že v svojem celjskem obdobju je Peter Boštjančič gostoval v Drami Slovenskega narodnega gledališča Maribor, obe gledališči pa – ob še nekaj gostovanjih v drugih slovenskih teatru – pomenita njegov resnični igralski dom. Mimogrede: še čisto na začetku svoje igralske poti, leta 1976, je odigral dve vlogi v obeh gledališčih tako rekoč hkrati, s samo dvomesečno razliko, a takrat je *zmagalo* SLG Celje ... Na povabilo umetniškega vodje Vilija Ravnjaka ob koncu 80. let prejšnjega stoletja je med drugim odigral Nadvojvodo Viscontija in Ivana Marojeviča v Prokičevem *Metastabilnem graalu* (1986/87), Saljonijska v *Treh sestrah Čehova* (1987/88) in Vikonta de Valmonta v de Laclosovih in Hamptonovih *Nevarnih razmerjih* (1988/89). Na povabilo umetniškega vodje Tomaža Pandurja v začetku 90. let pa se je za kratek čas v mariborski Drami tudi zaposlil in tam med drugim odigral Tamburmajorja v Büchnerjevem *Vojčku* (1990/91), Preliha v Grumovem

in Freyevem *Dogodku v mestu Gogi*, Garcio v Pandurjevi *Carmen* (oboje 1991/92). Ker ni prenesel »estetске in miselne unifikacije«¹⁶ Pandurjevega gledališča, se je po dveh sezonah vrnil v Celje.

Za vloge Viscontija, Marojeviča in Saljonijska je leta 1988 prejel nagrado Prešernovega sklada, ki je samo ena izmed številnih nagrad, prejetih za igralsko delo. Morda njegov nastop v *Graalu* najbolje opiše Ravnjak: »Ne pozaben je bil npr. Peter Boštjančič, ki je v drugem delu govoril monolog o bedi našega življenja. [...] V dvorani je bila vedno smrtna tišina. Gledalci so preprosto občutili, da gre zares, občutili, da to, kar govori, ni neka odmaknjena, domišljajska umetnost, ampak resničnost, ki jo živimo.«¹⁷

Po letu 1996 se je Boštjančič za stalno preselil v Maribor in tam v sledečih dveh desetletjih zaokrožil svoje zrelo igralsko obdobje. V tem času je izpopolnil igralsko metodo, nemalo zaslug za to ima tudi njegovo mentorsko in režisersko delo z mladimi ljubitelji v Studiu gledališče, ki ga je ustanovil leta 1998.

14 V delavnico sem tvojo zrl – Peter Boštjančič, str. 30.

15 Ibid., str. 48.

16 Marko Vezovišek, Moja gledališka leta od cveta do cveta. Izročila zgodovine, št. 8. Ur. Vili Ravnjak. Drama SNG Maribor, 1999/2000, str. 870.

17 Vili Ravnjak, Omnia mea mecum porto. Izročila zgodovine, št. 7. Ur. Vili Ravnjak. Drama SNG Maribor, 1999/2000, str. 758.

Čeprav je Boštjančič že kot mlad igralec učinkovito združeval telesno in govorno plat vloge in je v tem pogledu zagotovo predhodnik današnjih fizičnih igralcev, je zanj vir gledališča drama, torej tekst, dialog, odnosi med dramskimi liki. A nikdar drama kot suhoparna literatura, temveč kot živi zapis življenja, kot pogoj za živost gledališča, lika, igre, na katero se odziva tudi gledalec. Zato Boštjančič na odru vedno ustvari tudi fizično prepoznaven lik, z nezgrešljivo, zanj specifično držo, ki na sebi nosi enako intenzivno dramsko napetost kot besedilo samo. In zato je lahko kritik ob njegovem Johnu Proctorju zapisal, da Boštjančič svoj lik »z navidezno mirnostjo in posameznimi izbruhi [...] napoveduje kot tempirano bombo, ki ji ratio nikoli ne pusti prav eksplozivnosti«, vendar »Proctorjev liberalizem naseli najprej v telo, šele potem daje vrsto mislim«.¹⁸

To je bilo obdobje Boštjančičevih notranjih potovanj po gledališču, umikov – tudi pobegov – navznoter, do *centra vloge* ali igre in nestrpnega pričakovanja trenutka, ko se igra rodi iz ničte točke, z drugimi besedami: iz življenja samega. Pri tem je nepopustljiv, na prvi pogled morda dogmatičen, a v resnici vselej odprt v življenje, kamor poleg resnosti sodita tudi veselje in užitek. Tako ni nič čudnega, če igralstva ne razume kot pretežno tragičnega poklica, v nujnem minevanju – igre in življenja – je namreč po njegovih besedah

neizmeren čar. In zato Boštjančič brez zadržkov nastopa tudi v komedijah, v katerih je njegov široki smeh nenavadno nalezljiv, pa čeprav se včasih zazdi, da globoko v njem tiči slutnja bolečine ...

V svojem drugem mariborskem obdobju je bil Boštjančič Astrov v *Stričku Vanji* Čehova, John Proctor v Millerjevem *Lovu na čarovnice*, Angelo v Bettijevem *Zločinu na Kozjem otoku* (vse 1997/98), Kadmos v Evripidovih *Bakchah* (1998/99), Poveljnik straže v Bojetujevi *Filii ni doma* (1999/2000), Antonio Salieri v Shafferjevem *Amadeusu* (2000/01), Oče v Strindbergovem *Igranju z ognjem* (2001/02), Howard Hogan in Dr. Nestor v Silverjevih *Debeluhih v krilcih* (2002/03), Moški v Fossejevem *Jesenskem snu*, Brivec Šu Fu v Brechtovem *Dobrem človeku iz Sečuana* (oboje 2003/04), Glosster in Richard III. v Shakespearovi istoimenski tragediji (2004/05), Bohr v Fraynovem *Kopenhagnu*, Maks Kosi v Partljičevi komediji *Za nacionalni interes* (oboje 2006/07), Mitch v Williamsovem *Tramvaju Poželenje* (2007/08), dr. Pavel Gruden v Cankarjevem *Narodovem blagru*, Pangloss v Voltairovem *Kandidu ali optimizmu* (oboje 2008/09), Nevestin oče v Brechtovi *Malomeščanski svatbi* (2009/10), Teiresias v Smoletovi *Antigoni* (2010/11), Poncij Pilat in Berlioz

18 Rok Vevar, Ilustracija lustracije. Večer, 30. 12. 1997.

v *Mojstru in Margareti* (2012/13) ter Sobakévič v *Mrtvih dušah* Bulgakova (2013/14), Rosig v Canettijevi *Ohceti* (2014/15), Kreon v Evripidovi *Medeji*, Prior v Strniševih *Ljudožerch* (2016/17) in Jakob v Partljič-Gazvodovih *Mostovih in bogovih* (2019/20).

Tudi v teh nastopih kritiki in kritičarke vidijo več kakor samo utelešenje dramskih likov. Kritičarka tako pri Salieriju opozori na Boštjančičevo obvladanost, ki ne pozna patetike, navzven je miren, navznoter pa razjeden.¹⁹ Kritičarki v Boštjančičevih vlogah v dveh Partljičevih igrah pa vidita prva lik, ki mu »za masko poslovneža uspe odstreti tenčico osebnega podvomljenja, izgubljenosti sodobnega človeka in mero negotovosti v družbi materialnih vrednosti brez trdnih vrednot« (Maks Kosi),²⁰ in druga »utelešenje partljičevskega duha na odru [...] vez z minulostjo v vseh pogledih«, Boštjančičev lik pa je »poročevalec in živa priča partljičevske epohe [...] najsuggestivnejša, najpretnostnejša figura od vseh« (Jakob).²¹ Svojevrstno preseganje vloge vidi kritik tudi v njegovi stvaritvi Riharda III.: »Monolitni figuri do samouničenja zvestega uresničevalca volje do moči je dal mefistovske poteze izvrženca iz paradiza, a v njej odseval tudi večšine današnjih medijskih vračev zla.«²²

Biti več od igre, večji od igralca v sebi? Nemara je res ravno nasprotno: zblížati igro z življenjem in življenje povzdigniti na raven umetnosti. »Fascinirajo me drame,

ki jih je mogoče razbrati z obrazov ljudi, jih razumeti iz nekaj golih besed, ki mi jih mimogrede izrečejo. Uživam ob pogledu na nemo misel, ki še le išče besedo, in v tem trenutku vidim svoj igralski princip, ki naj bi z empatijo prodril vanje.«²³

Peter Boštjančič je opazen del svojega igralskega opusa ustvaril tudi v slovenskem filmu in na televiziji. Tako je bil med drugim Emil v Jurjaševičevem delu filmskega omnibusa *Trije prispevki k slovenski blaznosti* (1983), Sebastijan Krelj v Stojanovem *Heretiku* (1986), Laco v Jurjaševičevih *Ljubeznih Blanke Kolak* (1987), Jacobus Gallus v Žiškovi istoimenski televizijski nadaljevanki (1991), Debeli Babič v Mlakarjevem *Halgatu* (1994), Trstenjak v Štigličevi televizijski *Poletni idili* (1997) in Jože v Šmidovem *Breznu* (1998).

Pot od mladega igralca, ki verjame, da še obstaja možnost spreminjanja sveta, do zrelega igralca, ki v to možnost ne verjame več, kljub temu pa ohrani vero v življenje, gledališče in predvsem vase in v lastno samoto, je Peter Boštjančič prehodil v velikem in – ponovimo – paradoksnem loku: svetu se vendarle ni odpovedal, še dodaten dokaz za to sta njegova brezkompromisna družbena kritičnost in angažiranost. Nekdanji jezni mladenič se potemtakem ni izgubil in tudi Boštjančičeva zrela umetniška figura ohranja sledi njegovega nekdanjega uporništva, le da je razlog za uporništvo zdaj oprijemljivejši, upor

sam pa je dobil nov, veliko usodnejši smisel. Morda pa je to tista življenjska vloga, za katero – kolikor ga poznamo – nikdar ni prenehal upati, da ga »še vedno nekje čaka« ...²⁴

– Blaž Lukan

19 Petra Vidali, Všečna kombinatorika. Večer, 28. 5. 2001.

20 Ignacija J. Fridl, Za nacionalni interes s Tonetom Partljičem naprej! Dnevnik, 14. 5. 2007.

21 Melita Forstnerič Hajnšek, Mostovi in bogovi – mariborska epopeja. Večer, 1. 12. 2019.

22 Slavko Pezdir, V Ijaku minevanja. Delo, 15. 1. 2003.

23 V delavnico sem tvojo zrl – Peter Boštjančič, str. 48.

24 Ibid.

BRANKO ZAVRŠAN

nagrada za najboljšo vlogo
na italijanskem filmskem festivalu

Na 12. mednarodnem festivalu kratkega filma Roma film corto je Branko Završan prejel nagrado zlati kolosej za najboljšo vlogo, s katero se je proslavil v italijansko-hrvaški koprodukciji *Il confine è un bosco (Meja je gozd)* v režiji Giorgia Milocca. Žirijo, ki ji je predsedoval priznani italijanski igralec Leo Gullotta, je prepričal z vlogo Ivana, v nekdanji Jugoslaviji rojenega 60-letnega delavca, ki se mora pomiriti s svojim občutkom krivde.

Iskrene čestitke!

MANCA OGOREVC

priznanje celjske zvezde
za dosežke na področju kulture

Priznanje *celjske zvezde za najvidnejše dosežke na področju kulture* v preteklih dveh letih je podelila komisija v sestavi Matjaž Brežnik, Nenad Firšt, dr. Zoran Pevec (predsednik), Nevenka Šivavec in dr. Aleksander Žizek.

Manca Ogorevc je igralka Gledališča Celje, ki jo je zadnji dve leti zaznamovala predvsem vloga v monodrami z naslovom *Večni otrok*. V njej se igralka spopade s težko igralsko nalogo, v kateri gre za monolog ženske, matere, ki rodi otroka z Downovim sindromom. Monodrama se ukvarja s kompleksnim psihološkim stanjem – grozo ob spoznanju, da je mati rodila otroka z omenjenim sindromom, nemožnostjo sprejemanja tega, ki pa se počasi vendarle sprevrže v sprejemanje te situacije. To spremlja občutek krivde, nemoč, jeza in obup. Gre za stanja, ki zahtevajo izredno igralsko koncentracijo in pomenijo izziv za vsakega igralca. Večplastno niansirana zgodba pa s tem daje tudi možnost, da aktantka kompetentno in suvereno izrazi svoje igralske (z)možnosti. Da ji je to uspelo s polno mero, dokazujejo tudi nagrada za glavno žensko vlogo na mednarodnem božičnem gledališkem festivalu v Sankt Peterburgu v Rusiji in povabili na mednarodni gledališki festival

v Jekaterinburg (Rusija) in na United Solo v New Yorku (ZDA).

Iskrene čestitke!

UPOKOJITEV IGOR SANCIN

VITEŠKO SRCE

David Čeh

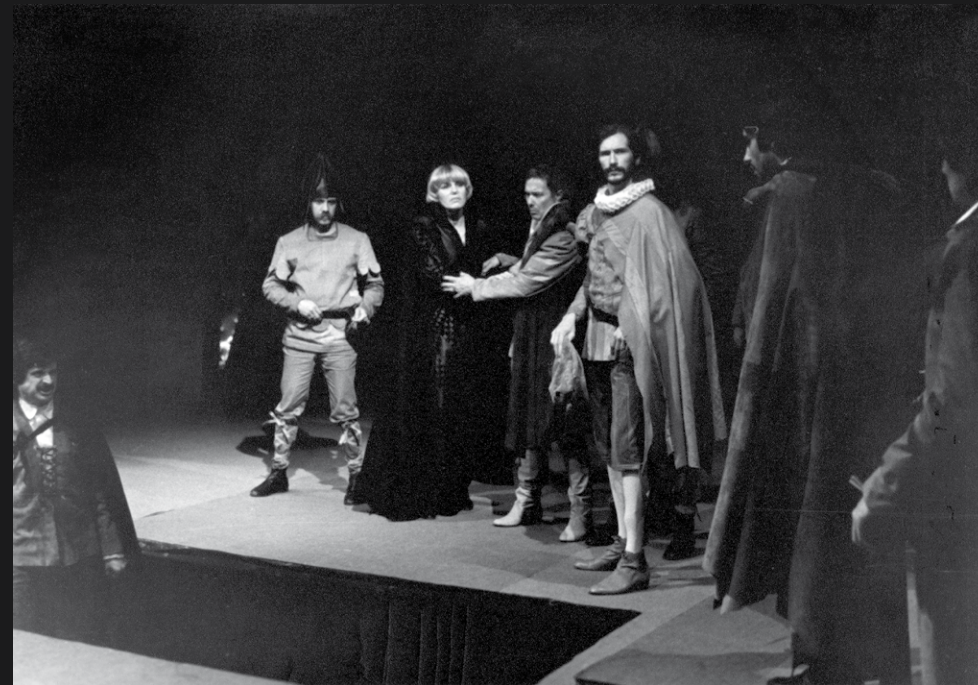
Igorja sem spoznal in se z njim prvič na odru srečal pri *Celjskih grofih*. Njegov odnos do klasike se je hitro prebudil na bralnih vajah in dramaturških eksplikacijah, kjer je s svojim zanosom dodal nekaj kamenčkov v ta gledališki mozaik. V kasnejših študijih klasične literature je znova presenečal s svojim poglobljenim razmišljanjem in uvidom, v tisto, kar je skrito za besedami, v dramski podtekst.

Igor izhaja iz gledališke družine. Velikokrat mi je razlagal, kako je kot otrok ogromno časa preživel v tržaškem gledališču, kjer je nastopal njegov oče Modest Sancin. Njegova strast do odrskih desk in gledaliških dogodivščin je neizmerna. Kot že rečeno, spomnim se ga kot Friderika v *Celjskih grofih*. A zame osebno je bila njegova najboljša stvaritev vloga Nikola v uprizoritvi *Moje srce je v Zvorniku ostalo*. Neponovljivo brutalen lik. In seveda Crooks v *Ljudeh in miših*, kjer se je pokazala njegova občutljiva narava, kakor tudi v *Jaz vas ljubim*, kjer je igral Luka,

slugo pri Popovi. Tudi otroški repertoar mu je pisan na kožo. Z veseljem se je loteval vsakršnega igralskega izziva, kajti liki v otroških predstavah niso zmeraj ljudje. Takšni »nečloveški liki« so ga zmeraj privlačili. Njegov igralski opus je izjemen, saj je štivilo vlog, ki jih je odigral v svoji igralski karieri, spoštovanja vredno.

Fascinantna je tudi njegova strast do srednjeveških borilnih veščin. Z mečem in ostalimi srednjeveškimi orožji je spreten kot malokdo, saj ogromno časa posveča srednjeveški borilni literaturi in izobrazbi mladih nadebudnežev, ki jih zanimajo te veščine. Strasten človek in viteško srce!

Zanimiv je tale naš Sančo in hvale ti, da si bil naš odrski sotrpini!

W. Shakespeare HAMLET, r. Vida Ognjenović, 1980/81
Janez Starina, Pavel Muhovec, Jana Šmid, Stane Potisk,
Igor Sancin kot Osrik, Peter Boštjančič

E. Labiche FLORENTINSKI SLAMNIK, r. Vito Taufer, 1995/96
Milada Kalezić, Igor Sancin kot Achille de Rosalba

B. Kreft CELJSKI GROFJE, r. Marjan Bevk, 2001/02
Igor Sancin kot Friderik, Stane Potisk, Damjan Trbovc, Anica Kumer

SEZNAM VLOG

Igor Sancin je bil član našega ansambla od 1. junija 1980 do 31. decembra 2020.

Vloge v Slovenskem ljudskem gledališču Celje

2011–2020

2018

Natakar, Konkoly, Borbíró

Béla Pintér NAŠE SKRIVNOSTI,
r. Nikola Zavišič

2017

Trgovec, Liander

Astrid Lindgren ERAZEM IN POTEPUH,
r. Ajda Valcl

2017

Baltazar

ROMEO IN JULIJA, r. Matjaž Zupančič

2016

Starček, Kapitan

Roald Dahl in David Wood JAKEC IN
BRESKEV VELIKANKA, r. Matjaž Latin

2016

Delavec pri Flammu

Gerhart Hauptmann ROSE BERND,
r. Mateja Koležnik

2015

Miška in vaščan

Svetlana Makarovič PEKARNA MIŠMAŠ,
r. Jure Novak

2014

Palček Strahopetko

Jakob Grimm, Wilhelm Grimm
SNEGULJČICA, r. Andrej Jus

2014

Bojevit moški, Joe Stoddard

Thornton Wilder NAŠE MESTO,
r. Matjaž Zupančič

2013

Delavec

Bertolt Brecht, Paul Dessau GOSPODAR
PUNTILA IN NJEGOV HLAPEC MATTI,
r. Nebojša Bradić

2011

Vražji Robert

Erich Kästner PIKICA IN TONČEK,
r. Andrej Jaka Vojevec

2011

Šofer, Butler

Lee Hall KNAPI SLIKARJI,
r. Samo M. Strelec

2011

Luka

Anton Pavlovič Čehov JAZ VAS LJUBIM,
r. Nikola Zavišič

2001–2010

2010

Jaka

Anton Tomaž Linhart ŽUPANOVA MICKA,
r. Luka Martin Škof

2010

G. Moller

Victoria Benedictsson UROK,
r. Samo M. Strelec

2009

Duhovnik, Moški

Terry Johnson Diplomiranec,
r. Dušan Mlakar

2009

Indijanec Joe

Milica Piletić TOM SAWYER IN VRAŽJI
POSTLI, r. Ivana Djilas

2009

Rabelj

Gregor Strniša SAMOROG,
r. Janez Pipan

2008

Odvetnik, Zdravnik, Gost

Roald Dahl ČAROVNICE,
r. Miha Alujevič

2008

Crooks

John Steinbeck LJUDJE IN MIŠI,
r. Samo M. Strelec

2007

Policijski inšpektor

Richard Bean EVROFILIJA, r. Boris Kobal

2007

Felix

Patrick Marber HOWARD KATZ,
r. Matjaž Zupančič

2006

Cirkuški direktor

Aurand Harris HOČEVSKI MEDVED,
r. Andrej Jus

2006

Hermann K.

Alan Bennett KAFKOV TIČ, r. Miha Golob

2005

Lord Faa, Glavni Medved, Lord Boreal

Nicholas Wright NJEGOVA TEMNA
TVAR, I. del, r. Tijana Zinajić

2005

Tajnik

Elfriede Jelinek KAJ SE JE ZGODILO
POTEM, KO JE NORA ZAPUSTILA
SVOJEGA MOŽA, ALI STEBRI DRUŽB,
r. Samo M. Strelec

2005

Strežnik Williams

Dale Wasserman LET NAD KUKAVIČJIM
GNEZDOM, r. Dušan Jovanović

2004

Oče

Martin McDonagh BLAZINEC,
r. Aleksandar Popovski

2004

Mirovnik, Oče, Svat, Človek,

Knemon, Služabnik, Mož
Tina Kosi METAMORFOZE,
r. Vinko Möderndorfer

2003

Kočič

Vinko Möderndorfer NA KMETIH,
r. Dušan Mlakar

2003

Razbojnik, Harpija, Palček, Vojak, Duh

Astrid Lindgren, Annina Enckell RONJA,
RAZBOJNIŠKA HČI, r. Tijana Zinajić

2003

Priam

William Shakespeare TROILUS
IN KRESIDA, r. Dušan Jovanović

2002

Policač

Miroslav Košuta VITEZ NA OBISKU,
r. Miha Alujevič

2002

Friderik

Bratko Kreft CELJSKI GROFJE,
r. Marjan Bevč

2001

Nikola

Abdulah Sidran MOJE SRCE
JE V ZVORNIKU OSTALO,
r. Zijah Sokolović

2001

Doktor Štaumajer

Klaus Eidam OSTRŽKOVE
DOGODIVŠČINE, r. Miha Golob

1991–2000

2000

Abdulin

Nikolaj Vasiljevič Gogolj REVIZOR,
r. Matija Logar

2000

Ljubo

Draga Potočnjak ALISA, ALICA,
r. Matija Logar

1999

Revež

Jean-Baptiste Poquelin Molière DON
JUAN ALI KAMNITA GOSTIJA,
r. Jernej Lorenci

1999

Pablo

Tennessee Williams TRAMVAJ
POŽELENJE, r. Matija Logar

1999

Lakota, Grahek, Mesečina

William Shakespeare SEN KRESNE
NOČI, r. Aleš Novak

1998

Volk

Bina Štampe Žmavc MOJCA
POKRAJČULJA, r. Matija Logar

1997

Karo fant

Boris A. Novak HIŠA IZ KART,
r. Aleš Novak

1997

Moški

George Bernard Shaw PIGMALION,
r. Franci Križaj

1997

Šolnik

William Shakespeare UKROČENA
TRMOGLAVKA, r. Janusz Kica

1996

Bolničar

Tone Partljič GOSPA POSLANČEVA,
r. Franci Križaj

1996

Žid Sadi

Marin Držić DUNDO MAROJE,
r. Ivica Kunčević

1996

Achille de Rosalba

Eugène Labiche FLORENTINSKI
SLAMNIK, r. Vito Taufer

1996

Sycamore Morphan

Sam Shepard NEVIDNA ROKA,
r. Primož Bebler

1995

Antonio

William Shakespeare BENEŠKI
TRGOVEC, r. Ivica Kunčević

1994

Florindo Aretusi

(vskok v vlogo Primoža Ekarta)
Carlo Goldoni SLUGA DVEH GOSPODOV,
r. Franci Križaj

1994

Pijan moški

Bertolt Brecht Bobni v noči, r. Mile Korun

1994

Jimmy Gorjača in Schulz Potrata

Albert Wendt TIČEV JAKA, r. Miran Herzog

1994

Lakaj

Sławomir Mrożek NA ODPRTEM
MORJU, r. Matija Logar

1994

Zmešnjava

Anton Tomaž Linhart TA VESELI DAN
ALI MATIČEK SE ŽENI, r. Vito Taufer

1993

Portir

Luigi Pirandello KOT ME TI HOČEŠ,
r. Janez Pipan

1993

Žid

Anton Novačan HERMAN CELJSKI,
r. Franci Križaj

1992

Strašilo

Lyman Frank Baum ČAROVNIK IZ OZA,
r. Franci Križaj

1991

Aleksander

Aleksander Galin ZVEZDE
NA JUTRANJEM NEBU, r. Franci Križaj

1991

Sokolenko

Mihail Afanasjevič Bulgakov
ŠKRLATNI OTOK, r. Katja Pegan

1981–1990

1990

Zmaj

Jevgenij Švarc, Bogomir Veras ZMAJ,
r. Igor Stránský

G. Strniša SAMOROG, r. Janez Pipan, 2008/09
Igor Sancin kot Rabelj, Minca Lorenci

M. Piletić TOM SAWYER IN VRAŽJI POSLI, r. Ivana Djilas, 2009/10
Igor Sancin kot Indijanec Joe, Ana Ruter

A. P. Čehov JAZ VAS LJUBIM, r. N. Zavišič, 2010/11
Jagoda, Igor Sancin kot Luka

T. Wilder NAŠE MESTO, r. Matjaž Zupančič, 2013/14
Manca Ogorevc, Blaž Setnikar, Renato Jenček, Igor Sancin kot Bojevit moški,
David Čeh, Aljoša Koltak, Zvone Agrež

- 1990
Delavec
Ivan Cankar HLAPCI, r. Mile Korun
- 1990
Rokohitrec, zvodnik
David Mamet EDMOND, r. Jovica Pavić
- 1989
Konkvistador, Indijanec
Andrej Hieng OSVAJALEC,
r. Vinko Möderndorfer
- 1989
Nastopajoči
Zdenko Kodrič VIDA VIDIM, r. Franci Križaj
- 1989
Dr. Subitès
Jean Anouilh ORNIFLE ALI SAPICA,
r. Miran Herzog
- 1989
Leone
Stefan Zweig VOLPONE, r. Franci Križaj
- 1989
Ženin
Federico García Lorca KRVAVA SVATBA,
r. Barbara Hieng
- 1988
Mornar
Dane Zajc MEDEJA, r. Franci Križaj
- 1988
Matija Kljuka
Bertolt Brecht OPERA ZA TRI GROŠE,
r. Vinko Möderndorfer
- 1988
Narednik
George Bernard Shaw HUDIČEV UČENEC,
r. Franci Križaj
- 1987
Johansson
August Strindberg SONATA STRAHOV,
r. Dušan Mlakar
- 1987
Minister Diego
Friedrich Dürrenmatt ZAKON GOSPODA
MISSISSIPPIJA, r. Barbara Hieng
- 1986
Policaj Dolinšek
Stane Potisk RAZBOJNIK ROGOVILEŽ,
r. Miran Herzog
- 1986
Vitez Andrej Bledica
William Shakespeare KAR HOČETE,
r. Mile Korun
- 1986
Savonarola
Jovan Hristić SAVONAROLA IN
NJEGOVI PRIJATELJI, r. Zvone Šedlbauer
- 1986
Vernik
Feri Lainšček SAMORASTNEŽI,
r. Franci Križaj
- 1985
Sluga
Ivan Cankar Za narodov blagor,
r. Vinko Möderndorfer
- 1985
Carlos Homenides de Histangua
Georges Feydeau BOLHA V UŠESU,
r. Vinko Möderndorfer
- 1985
Kaplan
Christopher Fry GOSPA
NE BO ZGORELA, r. Dušan Mlakar
- 1985
Lasica
Ivo Brešan SLAVNOSTNA VEČERJA
V POGREBNEM PODJETJU,
r. Franci Križaj
- 1985
Blatnik
Milan Jesih PRAVOPISNA KOMISIJA,
r. Zvone Šedlbauer
- 1984
Gospod Dorilant
William Wycherley PODEŽELANKA,
r. Franci Križaj
- 1984
Markiz del Basto, Grof de Camporeal
Victor Hugo RUY BLAS, r. Andrej Hieng

1984

Šuba

Václav Havel OBVESTILO, r. Franci Križaj

1983

Hremes

Terencij Afričan Publij EVNUH,
r. Mario Uršič

1983

Pismo, Vlomitec

Norman Hunter, Aleksander Zorn
PROFESOR MODRINJAK,
r. Zvone Šedlbauer

1983

Haramija

Goran Stefanovski LET NA MESTU,
r. Mile Korun

1983

Birič

Alenka Goljevšček SREČANJE
NA OSOJAH, r. Meta Hočevar

1982

Bahavi ptič

Milan Dekleva ZGODBA O MAGNETNEM
DEČKU, r. Helena Zajc

1982

Venticello 2

Peter Shaffer AMADEUS, r. Dušan Mlakar

1982

Komisar

Milan Kundera JAKOB IN NJEGOV
GOSPODAR, r. Franci Križaj

1981

Učitelj sabljanja

Jean Baptiste Poquelin de Molière
Žlahtni meščan, r. Franci Križaj

1981

Čik

Alenka Goljevšček KRALJ MATJAŽ,
KAKO SE IMAŠ?, r. Iztok Valič

1981

Obiskovalec živalskega vrta

Milan Kleč POLKA, r. Franci Križaj

1981

Osrik

William Shakespeare HAMLET,
r. Vida Ognjenović

1981

Albert

Dušan Jovanović ZNAMKE, NAKAR
ŠE EMILIJA, r. Janez Pipan

1980

Šaš

Vid Pečjak DREJČEK IN TRIJE
MARSOVČKI, r. Janez Jemec

1980

Stražar

Dušan Jovanović PREVZGOJA SRCA,
r. Mile Korun

Zunajinstitucionalni projekti

2003

Nastopajoči

SLOVENSKI DRAMSKI UMETNIKI
MEŠČANOM LJUBLJANE,
Prešernov trg, Ljubljana

2002

Nastopajoči

RECITAL PREŠERNOVE POEZIJE,
Prešernov trg, Ljubljana

1993

Pes Tarzan, Oče

Iztok Valič, Wilhelm Grimm, Jakob Grimm
JANKO IN METKA LETA 2000,
r. Iztok Valič, Moje gledališče,
Dom španskih borcev

Vloge na filmu in televiziji

1990

DECEMBRSKI DEŽ,

r. Bož Šprajc,
Viba film in RTV Ljubljana

1989

VETER V MREŽI,

r. Filip Robar – Dorin,
Viba film Ljubljana in AS Filmske
alternativa, Novo mesto

R. Dahl JAKEC IN BRESKEV VELIKANKA, r. Matjaž Latin, 2015/16
Igor Sancin kot Starček, Petja Labovič

G. Hauptmann ROSE BERND, r. Mateja Koležnik, 2015/16
Igor Sancin kot Delavec pri Flammu, David Čeh

**IN MEMORIAM
IGOR ŽUŽEK
1960–2020**

SANJAČ, UMETNIK IN POPOTNIK

Alja Predan

Moj prvi spomin na Igorja seže v leto 1997. Takrat smo v Mestnem gledališču ljubljanskem, kjer sem tedaj službovala, zasnovali prav poseben dogodek: uprizorili smo Pinterjevo *Vrnitev (The Homecoming)* v režiji Jaše Jamnika, v njej pa je igralo vseh pet diplomantov slavne moskovske visoke šole za gledališče GITIS (Igor Žužek, Iztok Bevk, Simon Dobravec, Igor Korošec in Vanja Slapar, ob njih pa je nastopil tudi Janko Petrovec, danes imenitni televizijski dopisnik in poročevalec iz Rima). Gesta je bila simbolna, a tudi praktična. »Rusi« so se tedaj vrnili domov in so se želeli s to uprizoritvijo predstaviti domačemu občinstvu in strokovni gledališki javnosti. Naše okolje ni zelo naklonjeno tistim, ki se vračajo v domovino iz mednarodnih šol. Še posebej trda prede mnogim, ki so se ali se odločajo za študij igre v tujini, saj je dojemanje in poučevanje odrske igre v različnih državah zelo različno. In tako je od vseh petih slovenskih sošolcev samo Igor ohranil redno

zaposlitev igralca v našem gledališču. Drugi so se bodisi odselili bodisi igralski poklic opustili in se preusmerili na druga področja in za njimi so se bolj ali manj izgubile sledi.

Igor Žužek se je rodil 26. novembra 1960 v Škofji Loki. Le nekaj dni ga je ločilo od šestdesetega rojstnega dne, a mu je srhljiva bolezen prekrižala načrte za praznovanje. Zdaj je svoj okrogli rojstni dan preživel drugje. Prepričana sem, da mu je bilo lepo, blaga in občutljiva umetniška duša, kot je bil.

Po končani Gimnaziji Šentvid v Ljubljani se je vpisal na študij biologije na Biotehniški fakulteti. A študij naravoslovja mu očitno ni bil pisan na kožo, zato ga je po tretjem letniku obesil na klin. In se zaposlil v banki, kjer je z vrednostnimi papirji prebil kar osem let.

Tudi delo bančnega uradnika ga očitno ni izpolnjevalo, zato se je, iskalec, priključil igralski družini Loškega odra, kjer je v desetih letih

(1982–1992) odigral deset vidnih vlog s tehtno karakterno noto, pišejo njegovi loški kolegi.

Z vlogami na Loškem odru se je Igor Žužek našel, spoznal je svojo smer in si določil cilj – postati profesionalni igralec. Leta 1992, pri dvaintridesetih letih, kar je gotovo bila posebna drznost, se je odločil in odšel študirat igro v Moskvo na Ruski inštitut za gledališko umetnost ali z rusko kratico GITIS. To je veličastna ustanova, ki nemoteno deluje od leta 1878 in kjer so med številnimi drugimi študirali tudi Grotowski, Vasiljev ali filmski režiser Zvjagincev. Igor je opravil sprejemne izpite in v roku, to je leta 1996, diplomiral ter se po diplomi vrnil v Slovenijo.

Član našega igralskega ansambla je postal 1. septembra leta 1998. V dobrih dvajsetih letih je na celjskem odru ustvaril več kot petdeset žanrsko zelo različnih vlog. Začel pa je kot gost z vlogo Pikov fant v *Hiši iz kart* Borisa A. Novaka v sezoni 1997/98.

V zadnjih letih so bile njegove najvidnejše vloge Tovariš Pánczél v *Naših skrivnostih* Béle Pintérja, Starec, profesor književnosti v *Nebeskem odredu* Đorđeta Lebovića in Aleksandra Obrenovića, Fra Lorenzo v *Romeu in Juliji* Williama Shakespeara, blestel je kot Arthur Streckmann v Hauptmannovi *Rose Bernd*, kot Profesor Willard v *Našem*

mestu Thorntona Wilderja, Carlson v *Ljudeh in miših* Johna Steinbecka, posestnik Čubúkov v *Jaz vas ljubim* Antona Pavloviča Čehova in Svistunov v Gogoljevem *Revizorju*.

Kot odličen komik je bil nepozaben kot Dr. Myers v *Sleparjih v krilu* Kena Ludwiga. Predano se je loteval tudi vlog v predstavah za otroke in se otroški publiki priljubil kot Teta Cmok in Drugi mornar v *Jakcu in breskvi velikanki*, kot Vaščan in Miš v *Pekarni Mišmaš*, kot Modrijan v *Sneguljčici*, kot Debela Berta v *Piki-cici in Tončku*, kot Dvorjan v *Cesarjevih novih oblačilih* in kot Policaj Macelj v *Mačku Muriju*.

Precej je igral je tudi v filmih, nadaljevankah in nanizankah, občudovali smo ga lahko v Pevčevem filmu *Lahko noč, gospodična* (2011), pa v komedijah *Kruha in iger* (2011), *Čefurji raus!* (2013) režiserjev Klemna Dvornika in Gorana Vojnoviča, v filmu *Zapelji me* (2013) Marka Šantića in v celovečercu *Pot v raj* (2014) Blaža Završnika. Nazadnje pa smo ga videli v televizijskih serijah *Jezero* in *V imenu ljudstva*, njegova zadnja filmska vloga je bila v koprodukcijskem filmu Vinka Möderndorferja *Zastoj*, ki, ko ta zapis nastaja, še zmerom čaka na svoje občinstvo.

Njegova raziskovalska narava ga je vodila tudi v režijske poskuse, v Škofji Loki je režiral vsaj štiri uprizoritve, deloval pa je tudi kot gledališki pedagog in mentor na gledaliških

delavnicah v Kranju, Škofji Loki in drugod. Loteval se je tudi prevajanja dramskih besedil, zlasti ruskih.

Bila pa je še ena njegova velika strast, ki je marsikomu ostala skrita (tudi sama nisem vedela zanjo), to je fotografija. Kot strasten popotnik in obiskovalec različnih koordinat našega planeta je svoje vtise beležil skozi občutljivo oko kamere. Na pobudo soigralke Jagode se je prijavil na razpis fotografske revije Photo in bil med deset tisoči ljubiteljskih fotografov izbran za objavo v tej ugledni publikaciji.

Z Žužijem sem sodelovala dvakrat. Obakrat je parodiral like iz naše politične vsakdanjosti. V Zupančičevih *Pesmih živih mrtvecev* je odlično odigral vlogo političnega delegata Tristana Komobrana in v svojem eksplozivnem nastopu očaral in nasmejati še najbolj zadržega resnobneža. In prav tako je kot predsedniški kandidat Jež v prvencu Ize Strehar *Vsak glas šteje* razgalil in osmešil vso prevrtljivost, podkupljivost in koristoljubnost tistih, ki naj bi delovali v službi ljudstva. In nas prav tako nasmejati do solz.

Bil je predan, topel, včasih skrivnosten, a zmerom duhovit in galanten. Ob njegovi prezgodnji smrti so nam solze otožja in žalosti zastrle pogled in za hip ustavile naše srce. Samo za toliko, da si se, Žuži, za zmerom ugnezdiš vanj. Imej se lepo, tam, kjer si, in pošlji kakšno fotko kdaj!

Ken Ludwig SLEPARJA V KRILU, r. Boris Kopal, 2012/13
Igor Žužek kot dr. Myers, Vid Klemenc

T. Wilder NAŠE MESTO, r. Matjaž Zupančič, 2013/14
Renato Jenček, Aljoša Koltak, Tanja Potočnik, Branko Završan,
Igor Žužek kot Profesor Willard

J., W. Grimm SNEGULJČICA, r. Andrej Jus, 2014/15
Aljoša Koltak, Igor Žužek kot Palček Modrijan, Bojan Umek, Igor Sancin

Vinko Möderndorfer NOSTALGIČNA KOMEDIJA, r. Boris Kopal, 2015/16
Igor Žužek kot Oče, Barbara Medvešček

SEZNAM VLOG

Vloge v Slovenskem ljudskem gledališču Celje

2008–2020

2020

Nastopajoči

Saša Eržen TISTA O BOLHAH,
r. Ivana Djilas, zadnja, neuprizorjena vloga

2019

Jež, predsednik v odhajanju

Iza Strehar VSAK GLAS ŠTEJE,
r. Ajda Valcl

2018

Tovariš Pánczél

Béla Pintér NAŠE SKRIVNOSTI,
r. Nikola Zavišič

2017

Tristan Komobran, politični delegat

Matjaž Zupančič PESMI ŽIVIH MRTVECEV,
r. Matjaž Zupančič, koprodukcija
s Prešernovim gledališčem Kranj

2017

Starec – profesor književnosti

NEBEŠKI ODRED,
r. Juš A. Zidar

2017

Fra Lorenzo

ROMEO IN JULIJA,
r. Matjaž Zupančič

2016

Teta Cmok, Drugi mornar

JAKEC IN BRESKEV VELIKANKA, r. Matjaž
Latin

2016

Arthur Streckmann

Gerhart Hauptmann ROSE BERND,
r. Mateja Koležnik

2015

Pes, Oče, Prijatelj, Učitelj telovadbe, Sin

Vinko Möderndorfer
NOSTALGIČNA KOMEDIJA,
r. Boris Kopal

2015

Miška in vaščan

Svetlana Makarovič
PEKARNA MIŠMAŠ, r. Jure Novak

2015

Dermota, Škof Bonaventura Jeglič

Luka Martin Škof, Blaž Rejec
VEŠ, POET SVOJ DOLG?,
r. Luka Martin Škof

2014

Palček Modrijan

Jakob Grimm, Wilhelm Grimm
SNEGULJČICA,
r. Andrej Jus

2014

Profesor Willard

Thornton Wilder NAŠE MESTO,
r. Matjaž Zupančič

2013

Ernie

Neil Simon GOVORICE,
r. Jaka Andrej Vojevec

2013

Debeluhar

Bertolt Brecht, Paul Dessau GOSPODAR
PUNTILA IN NJEGOV HLAPEC MATTI,
r. Nebojša Bradić

2012

Dr. Myers

Ken Ludwig SLEPARJA V KRILU,
r. Boris Kopal

2012

Vzgojitelj

Jean-Paul Sartre MUHE,
r. Janez Pipan

2011

Debela Berta

Erich Kästner PIKICA IN TONČEK,
r. Jaka Andrej Vojevec

2011

Jakov

Anton Pavlovič Čehov UTVA,
r. Janez Pipan

2011

Stepan Stepanovič Čubokov

Anton Pavlovič Čehov
JAZ VAS LJUBIM,
r. Nikola Zavišić

2010

Dvorjan

Hans Christian Andersen
CESARJEVA NOVA OBLAČILA,
r. Boris Kobal

2009

Muff Potter

Milica Piletić
TOM SAWYER IN VRAŽJI POSLI,
r. Ivana Djilas

2009

Glasnik

Gregor Strniša SAMOROG,
r. Janez Pipan

2009

Gospod Robinson

Terry Johnson DIPLOMIRANEC,
r. Dušan Mlakar

2008

Carlson

John Steinbeck LJUDJE IN MIŠI,
r. Samo M. Strelec

1997–2007

2007

Policaj Macelj

Kajetan Kovič MAČEK MURI,
r. Matjaž Latin

2007

Norman, Rasshied

Patrick Marber HOWARD KATZ,
r. Matjaž Zupančič

2007

Julio Gapit

Slavko Grum
DOGODEK V MESTU GOGI,
r. Aleksandar Popovski

2006

Najslavnejši plesoči moški na svetu

Aurand Harris HOČEVSKI MEDVED,
r. Andrej Jus

2006

Walter Pangbourne

Ray Cooney, John Chapman SPUSTITE
ME POD KOVTER, GOSPA MARKHAM,
r. Vinko Möderndorfer

2005

Pantalaimon

Nicholas Wright
NJEGOVA TEMNA TVAR, I. DEL,
r. Tijana Zinajić

2005

Strežnik Warren

Dale Wasserman
LET NAD KUKAVIČJIM GNEZDOM,
r. Dušan Jovanović

2005

**Človek v vojaški uniformi, Sodelavec,
Četrtri moški**

Vladimir Presnjakov, Oleg Presnjakov
TERORIZEM,
r. Mateja Koležnik

2004

Edo

Tone Partljič
MOJ ATA, SOCIALISTIČNI KULAK,
r. Michal Babiak

2003

Jakob Jalen

Vinko Möderndorfer NA KMETIH,
r. Dušan Mlakar

2003

Natopajoči

Astrid Lindgren, Annina Enckell
RONJA, RAZBOJNIŠKA HČI,
r. Tijana Zinajić

2003

Ali, Angel

Ervin Fritz MIRAKEL O SVETI NEŽI,
r. Vinko Möderndorfer

2003

Aleksander

William Shakespeare
TROIUS IN KRESIDA,
r. Dušan Jovanović

2002

Pripovedovalec

Fran Levstik MARTIN KRPAN Z VRHA

G. Hauptmann ROSE BERND, r. Mateja Koležnik, 2015/16
Aljoša Koltak, Bojan Umek, Igor Žužek kot Arthur Streckmann

W. Shakespeare ROMEO IN JULIJA, r. Matjaž Zupančič, 2016/17
Petja Labović, Igor Žužek kot Fra Lorenzo, Liza Marija Grašič

Đ. Lebović, A. Obrenović NEBEŠKI ODRED, r. Juš. A. Zidar, 2016/17
Aljoša Koltak, Igor Žužek kot Starec – profesor književnosti

M. Zupančič PESMI ŽIVIH MRTVECEV, r. Matjaž Zupančič, 2017/18
Lučka Počkaj, Igor Žužek kot Tristan Komobran

2002

Refren

Miroslav Košuta VITEZ NA OBISKU,
r. Miha Alujevič

2002

Pekovski mojster

Bratko Kreft CELJSKI GROFJE,
r. Marjan Bevk

2001

Zaime

Abdulah Sidran MOJE SRCE
JE V ZVORNIKU OSTALO,
r. Zijah Sokolović

2001

Vran, Tat z lestvijo

Klaus Eidam
OSTRŽKOVE DOGODIVŠČINE,
r. Miha Golob

2000

Svistunov

Nikolaj Vasiljevič Gogolj REVIZOR,
r. Matija Logar

2000

Glasnik

William Shakespeare KRALJ LEAR,
r. Matjaž Zupančič

2000

Vitomir

Draga Potočnjak ALISA, ALICA,
r. Matija Logar

1999

Špicelj, Mlinar

Wilhelm Busch, Ervin Fritz JOŠT IN JAKA,
r. Miran Herzog

1999

Klinar

William Shakespeare SEN KRESNE NOČI,
r. Aleš Novak

1999

Navadni človek

Robert Bolt ČLOVEK ZA VSE ČASE,
r. Franci Križaj

1998

Medved

Bina Štampe Žmavc MOJCA
POKRAJCULJA, r. Matija Logar

1998

Nastopajoči

Peter Weiss ZASLEDOVANJE
IN USMRTITEV JEAN PAULA MARATA
V UPRIZORITVI IGRALSKE SKUPINE
CHARENTONSKEGA ZAVETIŠČA
PO NAVODILIH GOSPODA DE SADA,
r. Matjaž Zupančič

1997

Pikov fant

Boris A. Novak HIŠA IZ KART,
r. Aleš Novak

**Vloga v Mestnem
gledališču ljubljanskem**

1997

Max

Harold Pinter VRNITEV, r. Jaša Jamnik,

Vloge na filmu in televiziji

2020

ZASTOJ,
r. Vinko Möderndorfer

2019

V IMENU LJUDSTVA,
r. Vojko Anzeljc

2019

JEZERO,
r. Matevž Luzar in Klemen Dvornik

2014

POT V RAJ,
r. Blaž Završnik

2013

ČEFURJI RAUS!,
r. Goran Vojnovič

2013

ZAPELJI ME,
r. Marko Šantič

2011

LAHKO NOČ, GOSPODIČNA,
r. Metod Pevec

2011

KRUHA IN IGER,
r. Klemen Dvornik

B. Pintér NAŠE SKRIVNOSTI, r. Nikola Zavišić, 2018/19
Igor Žužek kot Tovariš Pánczél, Igor Sancin

S. Eržen TISTA O BOLHAH, r. Ivana Djilas, 2020/21
Jagoda, Igor Žužek (zadnja vloga)

Branko Završan in ansambel **BODI GLEDALIŠČE!**

zadnja generalka za premiero proslave zamujenega jubileja
ob slavnostni sedemdesetletnici našega gledališča lani... z gosti

6. decembra leta 1950 je Mestna občina Celje izdala odločbo o ustanovitvi Mestnega gledališča. Ta datum je rojstni dan profesionalnega gledališča v Celju. Ansambel je v prvem letu tvorila ena sama igralka, Nada Božič, že naslednjo sezono (1951/52) pa se ji je priključilo še šest poklicnih kolegic in kolegov. S prvo profesionalno premiero, *Operacija Mire Puc-Mihelič* v režiji Toneta Zorka, 17. marca 1951, se je začela neprekinjena sedemdesetletna pot snovanja umetniške poti, utemeljevanja in utrjevanja poklicnih standardov, pa tudi tveganja in stagniranja, pot vzponov in zdrsov, kakor je to v življenju vsakega gledališča pač običajno.

Željo in zamisel, da bi se prav na dan ustanovitve našega teatra poklonili spominu in se skupaj z občinstvom veselili prihodnosti, nam je prekrizala epidemija z vsemi svojimi strašljivimi posledicami. Zato smo se sklenili približati datumu prve poklicne premiere, ko bodo, upajmo, razmere že normalnejše, in se odločili, da bomo praznovali sproščeno, z veliko glasbe in avtorskih songov.

Naš igravec Branko Završan bo skupaj s soigralci in bandom Los Hermanos muy simpáticos obeležil sedemdesetletnico Gledališča Celje

z glasbeno-gledališko predstavo, ki govori o splošnih gledaliških temah, aludirajoč kakopak na sedanje čase,

skozi različne glasbena predstava v počastitev gledališča krstna uprizoritev režiserka Ivana Djilas songe in povezovalne pasaje. V igralskem ansamblu imamo veliko nadarjenih

glasbenic in glasbenikov, pevk in pevcev, plesalk in plesalcev in ne dvomimo, da jim bo delo pri takem dogodku v izziv in veselje, občinstvu pa dobrodošlo darilo po hudem letu.

Vesolja in radosti smo v teh časih potrebni prav vsi, zato si želimo, da bi ta uprizoritev vrnila upanje, srečo in nasmeh na obraze naše publike in napovedala zmagoslavje živega gledališča nad mrtvoudnostjo in samostjo virtualnosti.

Občinstvo je z nami sedemdeset let, teatra jim ne moreš kar vzeti.

Mi tukaj smo zanje, oni pa za nas, in brez skrbi, ne bo požrl nas čas.

— Iz songa *Pravljica o mavričnih ljudeh*

Johnna Adams GIDION'S KNOT

Drama

First Slovenian production

Internal opening nights

22 December 2020 and 22 January 2021

Translator
TINA MAHKOTA

Director
AJDA VALCL

Dramaturg
TINA KOSI

Set Designer
URŠA VIDIC

Costume Designer
URŠA RECER

Language Consultant
JOŽE VOLK

Lighting Designers
AJDA VALCL
URŠA VIDIC
DENIS KRESNIK

Cast

Jasna
BARBARA MEDVEŠČEK/
LUČKA POČKAJ

Karin
MANCA OGOREVC/
TANJA POTOČNIK

Stage Manager
ZVEZDANA KROFLIČ ŠTRAKL

Prompter
BREDA DEKLEVA

Lighting Master
DENIS KRESNIK

Sound Master
DRAGO RADAKOVIĆ

Front-of-house Manager
ROMAN GRDINA

Props Master
DAVID VITEZ

Make-up Designers
MARJANA SUMRAK
ANDREJA VESELAK PAVLIČ

Wardrobe Masters
MELITA TROJAR
MOJCA PANIČ

Head of Construction
GREGOR PRAH

Assistant Technical Manager
RAJNHOLD JELEN

Technical Manager
MIHA PEPERKO

Johnna Adams graduated from the prestigious Theater School at DePaul University's and earned a master's degree in playwriting from Hunter College. She has written more than 20 plays. In 2013, she won the Steinberg/American Theatre Critics Association New Play Award for *Gidion's Knot*. She is also a recipient of the Princess Grace Foundation Award (2012).

Gidion's Knot was published in American Theater Magazine and premiered at the Contemporary American Theater Festival in Shepherdstown in 2012. It has been staged more than forty times in various American states.

The play, set in a school, opens when a mother of a recently deceased pupil arrives for a meeting with her son's teacher. This was initially meant to be a teacher-parent conference including the pupil and school representatives, so the teacher is surprised that the mother has come to see her at all. The ensuing heart-stopping conversation deals with the relationship between a grieving mother, Corryn, and an emotionally overwhelmed teacher, Heather. Corryn's son, an elementary school pupil, committed suicide on the day he was expelled from school. *Gidion* may have been bullied severely, or he may have been an abuser harassing others. Over the course of their conversation, the women try to find out what led *Gidion* to the tragic act.

It is a play dealing with many key issues pertaining to education system, the responsibility of teaching professionals, freedom of expression, the roles of parents and teachers in an increasingly chaotic world. The current problems of school system, the rights and duties of teachers, parents and pupils are among the most urgent issues of contemporary society. It is our firm belief that theatre should also address burning issues of our society. Therefore, we have recently presented plays dealing with dementia (*The Father*), societal acceptance of disabilities (*The Child Behind the Eyes*), and school system (*Gidion's Knot*).

SPONZORJI IN PARTNERJI V SEZONI 2020/21

glavni medijski
pokrovitelj

VEČER

generalni radijski
pokrovitelj

ŠTAJERSKIVAL
radio melega srca

partnerji

citycenter
Vse najboljše

televizija celje

mediaspeed

 SVET KNJIGE

Alpina

Artoptika

Broadway NYC Fashion

Caffe studio

Lekarna Apoteka pri teatru

Mladinska knjiga Celje

Osrednja knjižnica Celje

Pekarna Geršak

Turistično informacijski
center Celje

Z vašo pomočjo smo še uspešnejši. Hvala!

Gledališki list

letnik 70, sezona 2020/21
številka 4

izdajatelj
SLOVENSKO LJUDSKO
GLEDALIŠČE CELJE

za izdajatelja
MAG. TINA KOSI

urednica
ALJA PREDAN

lektor
JOŽE VOLK

fotografi

JAKA BABNIK
(str. 39, 41, 50 zgoraj, 59, 61,
66 zgoraj, 69)

UROŠ HOČEVAR
(fotografije z vaje, str. 38,
50 spodaj, 53, 55, 60, 61, 65,
66 spodaj, 68)

VIKTOR BERK
(str. 31, 32, 43)

DAMJAN ŠVARC
(str. 27, 35, 44, 45, 49)

oblikovalca
ANJA DELBELLO
in ALJAŽ VESEL / AA

avtor črkovnih vrst
FLORIAN RUNGE

70